

Raad til det. Men hvad har den efterfølgende Tid vist? Og da vi i sin Tid behandlede Statslaanslovene i 1909, da lød der ligeledes Røster fra det ærede Medlems Partifæller i det andet Ting, der vidnede om et lyst Syn paa Forholdene. Det ærede Medlems Partifælle, den senere Konseilspræsident, udtalte ifølge Folketingstidende for den overordentlige Samling 1909, Sp. 694, om Forslaget, der gik ud paa at optage et Statslaan paa 40 Mill. Kr.: „Hvis vi nu stifte et Laan paa 40 Mill. Kr., faa vi en ganske overordentlig rigelig Kassebeholdning“, og han mente, at det af flere Grunde var meget uheldigt, at vi saadan kom til at svømme i Penge. Og da Sagen saa kom op her i Tinget, da sang det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds en Melodi i samme Toneart, selvfølgelig meget mere dæmpet, men han mente dog, at det var meget sandsynligt, at vi kunde nøjes med flere Millioner Kroner — 10 à 15 Millioner — mindre. Men 3—4 Maaneder senere stod det ærede Medlem imidlertid som Finansminister og forlangte 15 Mill. Kr. yderligere, uagtet vi havde faaet de 40 Mill. Kr. i Statslaan. Men baade de 40 Millioner og de 15 Millioner slog ikke nær til. Derfor tør jeg overfor det Spørgsmaal, om vi skulle have 11 Millioner eller kunde nøjes med 6 eller 7 Millioner, ikke følge det ærede Medlem, saa længe han ikke kan overbevise den højtærede Finansminister. Jeg tror, at den højtærede Finansminister bedst er i Stand til som Følge af den Plads, han staar paa, at dømme om de Forhold. Der- som det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) for Tiden var Finansminister, saa vilde jeg lægge meget mere Vægt paa hans Udtalelser. Det skulde glæde mig oprigtigt, om det ærede Medlem kunde overbevise den højtærede Finansminister om, at der er forlangt for meget, og at vi kunde nøjes med mindre. Intet kan være kærere for Skatteyderne og for Lovgivningsmagten, og intet vil heller kunne være kærere for den højtærede Finansminister, end om vi kunde nøjes med at forlange et mindre Beløb i Skatter. Men naar det ærede Medlem ikke kan overbevise Finansministeren, saa tør jeg ikke gaa ud fra, at det er for meget, der forlanges.

Sluttelig anbefaler jeg paa ny det foreliggende Kompleks af Love til velvilligst mulige Behandling, og særlig kan jeg ikke undlade endnu en Gang at anbefale, at man bibeholder det Forhold, der nu er mellem det Beløb, der skal tages paa de indirekte Skatter, og det Beløb,

der skal tages paa de direkte Skatter. Jeg tror, at det er rigtigst, at dette Forhold fastholdes, og jeg kan ikke lade være at gøre opmærksom paa, at naar man ser paa, hvilke Forslag der er fremkommen i det andet Ting fra Socialdemokraterne og de Radikale med Hensyn til Beskatningen af Formue og Indkomst, naar man tænker paa, hvilke Skorpioner de vilde piske særlig de højeste Skatteydere med, saa synes jeg, det maa indrømmes, at det er en meget mild og ret behagelig Svøbe, den højtærede Finansminister foreslaar, der skal bruges, og jeg tror, at det vilde være rigtigst ikke at ændre ved det Forhold. Jeg vil dog heller ikke undlade at gøre opmærksom paa, at det Forslag, der i det andet Ting ere stillede om en ganske anderledes Beskatning af Formue og Indtægt, særlig af de højeste Formuer og Indtægter, ere dog stillede af Partier, der tilsammen repræsenterer $\frac{2}{5}$ af det andet Tings Medlemmer.

Hey: Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) misforstod i Gaar noget min Opfattelse af en Indkomst- og Formuebeskatning. Det var ikke netop min Mening, at en saadan Skat, som jeg ogsaa kaldte en god Skat, i alle Tilfælde kun skulde bruges som Reserve, men jeg advarede mod at bruge den for hyppigt, og jeg advarede ligeledes mod Misbrug, idet jeg antydede, at man ikke hvert Øjeblik burde dreje paa denne Skrue, men at man kun burde gøre det, naar der virkelig var Nød paa Færde.

Det samme ærede Medlem undrede sig over, at netop jeg havde talt om Toldoven af 1908 og kunde ønske at rette ved den, og navnlig forbavsedes det ærede Medlem over, at jeg talte om at rette ved de fiskale Toldsatser. Jeg takker for den Andel, det ærede Medlem tillagde mig i Toldloven, og jeg vedstaar det Ansvar, jeg har paataget mig ved unægteligt i sin Tid at arbejde stærkt paa den Toldlov, vi nu have. Men jeg vil dertil gerne sige, at for mig faldt og falder Toldloven i to skarpt adskilte Dele: Beskyttelsessatserne og de fiskale Satser. Det gør den ogsaa for det ærede Medlem, og medens jeg bestemt holder paa, at Beskyttelsessatserne maa man ikke røre nu, naar man har vedtaget, at de skulle staa til 1916, og at man derfor heller ikke maa røre ved de Dele af Toldloven, som berøre disse, maa jeg sige, at ved de fiskale Toldsatser kunde man for mig rette saa hyppigt, som det skulde være, uden derved at støde an